

TI TAM, TAM NAHOŤE ...

Neděle, 07. června 2020

Kdesi hluboko v bezmračných věštinách Mlhoviny se potkaly dvě netlesné bytosti. Že to je ale náhoda, či jsme se zas poase setkali. Nechceš si na chvíli přisednout? Že myslíš, že je to osud, Osude? ušla bláznivě a zaala klátit nohama. Pak se souasně zvědavě nahnuly přes Okraj. Chvilku, která pro lovka trvá mnohem méně, pozorovaly druhou pod sebou.

Že tak už jsi spokojený, milý kolegyně? Už mi věřím? Ať kal jsem ti přece předsedně, že ve vědy budu silnějším než ty. Já jsem už přemí jejich narození - určil, že budou spolu, že se kasal se Osud. Že ať uděláš cokoli, stejně to tak nakonec je.

Náhoda se neklidně ožila a poprvé v duchu sama sobě přepustila, že by Osud mohl mít pravdu. Náhle by to ale nikdy nepřiznala.

Že jsou to lidé, milý kolego, a ti přece ve vědy mají tendenci chovat se iracionálně. Vědy se na nás podávají. Ať si ve svém mikrosvětě a věc nepotají - s tím, že by se mohlo něco stát. Něco, co jim tu jejich idylku naruší.

Osud se na náhodu přetvářel. Je to potvora, jako každá věc. Někdy zlomyslně, někdy velkorysě a přejí - ať bych ty její věky nálad pokračoval.

Že nelíbí se mi tvůj věk, něco kuješ, nemohla bys je už nechat být? Ten tvůj poslední žert byl přece jen trochu krutý. Tolik let! Pro nás je to nic, ale pro nás? Vzalas jim spoustu let státi, že se nestydíš.

Kdyby ať stálo vědlo, že se o nás osud s náhodou baví, asi by přestalo hrát se zdravě a bohatě - mariáškou a vysvětlilo by Osudu, že lidé i přes jeho sebevědomí - snahu mají ve zvyku po nás hlídat. Kdo vě, jestli by zrovna tihle dva spolu byli nějaká - i po letech společného života, kdyby se k nám dobrali už v mládí - a snadno.

Áť stá - náhodě ve skrytu duše fandilo, proto že dříve nás mělo o dost má - přece. Někdy se snažila tak moc, že už pak stála jen cvrknout a lovk byl spokojený.

Že mně se zas nelíbí, že ses o nich rozhodl tak brzy. A Náhle - a Intelence jsou na tebe přemí je - ať naštvaně. Vložily do nás tolik a podávají se na nás, jak s jejich dary naloží.

Osud se zachmušil. Má pravdu, ta mrcha, trochu jsem se nechal unést. Přemí jsem si, aby konečně jednou šel lovka, která bude mít věchno. A nevědomil jsem si, že zasáhne život a aniž by se slovem zmánil, dostanou oba na vybranou. A ne jen ze dvou možnost, ale mnoha.

Je to tak, nãĳĀĳ ĀĳĀĉf je vlastnãĳ hroznãĳ
zãĳkeĀ™nãĳ½, zkrãĳtka sãĳm Āĳĳivot.

A my vãĳichni se tu pak pachtã-me a
vlastnãĳ ani nevã-me, jestli to k nãĳĀ•emu bude.

â€ŽJestli jim chceĀĳ zas nãĳco provãĉst,
tak si ale dobĀ™e vzpomeãĳ, co ĀĳĀĉf Ā™Ā-kal nãĳm vãĳem. Āĳ½e budou mã-t Āĳ¼ivot dlouhãĳ½. Tak
ne aby tãĳ napadlo, strã•it jednoho tĀ™eba pod vlak.â€œ

Nãĳhoda se zachvãĳla. Z tãĉ pĀ™edstavy
ĳã-naskoãĳila husã-kĀ-Āĳ½e.

PĀ™ece jen ty dva mãĳla vcelku rãĳda a
byla zvãĳdavãĳ, jak se v rãĳznãĳch situacãĳch zachovãĳ-. A jeĀĳtãĳ zdaleka
nevĳ•erpala vãĳechny svãĉ moãĳnosti.

â€ŽTy je mãĳĀĳ rãĳd, viãĳ, Osude? DobĀ™e,
tak pĀ™Ā-mo jim dvãĳma zatã-m nic neprovedu. Ale vidãĳĀĳ tãĳmhletoho kluka, jak si
nãĳco prãĳvãĳ zuĀ™ivãĳ Ā•mãĳrãĳ na papã-r? Skoro nikdo z vãĳs, vãĳĀĳenãĳch mocnãĳch, si
ho nevãĳiml, kdyãĳ se narodil. Nebãĳt mãĳ a Nadãĳnãĳ-, ani by nevãĳdãĳl, Āĳ½e nãĳjakãĳ½ Āĳĳivot
mãĳ. A Āĳtãĳ- mu toho zatã-m taky moc nenadãĳlilo. To si na jeho existenci vãĳdycky
vzpomene, jen kdyãĳ uãĳ je to mãĳlem poĀ™Āĳdnãĳ prãĳĳvih. Jako zrovna teãĳ.â€œ

A Nãĳhoda luskla prstyâ€!

Āĳtãĳ- se Āĳtãĳ-m prãĳvãĳ uhrãĳlo
flekovanãĳch stosedm v lepãĳch, kdyãĳ mu nãĳco nepĀ™Ā-jemnãĳ zaĀĳjevililo kolem
uĀĳãĳ-. Rychle se odvlnilo k Okraji, aby se podãĳvalo, kde prãĳvãĳ hoĀ™Ā-.

â€ŽZas ten kluk,â€œ pomyslelo si, â€Žto se
chvãĳli v tãĉ jejich pozemskãĉ Āĳkole nemãĳ½e chovat sluĀĳnãĳ? Teãĳ abych narychlo
vymyslelo, co provãĉst a koho mu poslat, aby to nakonec dobĀ™e dopadlo. Na koho
to koukãĳ- ti dva, Osud s Nãĳhodou? Aha, na ty dva, kteĀ™Ā- si mãĳ prãĳvãĳ
uĀĳãĳ-vãĳãĳ- dosyta. Tak tĀ™eba z nich trochu toho Āĳtãĳ- pĀ™eskoãĳãĳ- i na toho
neĀĳãĳastnãĳ-ka.â€œ

A Āĳtãĳ- zazvonilo na malãĳ zvonek,
co nosilo v pravãĉ kapse.

Osud s Nãĳhodou to zaznamenali.
Podãĳvali se na sebe a pokrãĳili rameny. Teãĳ to zas chvãĳli bude na tãĳch tam dole.

Āĳĳivot se pohodlnãĳ opĀ™el ve svãĉm
mãĳkkãĉm kĀ™esle a s probuzenãĳm zãĳjmem zaãĳal sledovat dãĳnãĳ-. Tak jen to nepĀ™Āeãĳte, milãĳnkovãĉ, aãĳ mi ty
lidiãĳky moc nezniãĳ-te. A vy tam doleâ€! ale vãĳjak vy uãĳ si poradãĳ-te.

Vájechny ostatnĀ- bytosti se na okamĀĳik zastavily, aby se takĀĉ podĀ- valy pĀ™es Okraj. KdyĀĳ to dĀĳlĀĳ vĀĳĀĳ ĀĳĀĉ, tak je to tak trochu vaĀĳe povinnost. Osud si vĀĳiml ZĀĳivisti a NenĀĳivisti a rychle na nĀĳ zadupal, aby se klidily do bezpeĀnĀĉ vzdĀĳlenosti od Okraje.

ĀĉSnad jsem to stihl vĀĳas, Āĉ pomyslel si.

JedinĀĳ, kterĀĳ mezi bytostmi nahoĀ™e na MlhovinĀĳ chybĀĳla, byla LĀĳska. Byla na Zemi a prĀĳvĀĳ ze svĀĉ nehmotnĀĉ podstaty kousek uĀĳdĀĳ-bla.

ĀĉTak, tady mĀĳte jeĀĳtĀĳ Āĳpetku. Sice uĀĳĳ jsem vĀĳim dvĀĳma dala dost, ale mĀĳim pocit, Āĳe mĀĳ budete jeĀĳtĀĳ hodnĀĳ potĀ™ebovat.Āĉ

Āĳivot to jako jedinĀĳ spatĀ™il a usmĀĳil se.

Ta moje malĀĳ sladkĀĳ neposluĀĳnĀĳ.
Kdyby tak ostatnĀĳ- vĀĳdĀĳliĀĳ!

KYTTKA